

Paikannimet ovat hyvin pitkäikäisiä. Ne viittaavat historiallisiin henkilöihin ja tapahtumiin, alueen toimintoihin ja elinkeinoihin, paikan ominaisuuksiin ja luonnon oloihin. Paikkoja on nimetty sijainnin (Kallio), omistajan (Anlitalo), rakennuksen (Riihimäki), kasvillisuuden (Pihlojavesi), eläimistön (Haukivuori) mukaan.

Helsingin Kallion kaupunginosaa 1918. Museovirasto.

Suomen paikannimistö oli suurimmillaan satakunta vuotta sitten, jolloin suomenkielisiä paikannimiä on ollut käytössä kolmisen miljoonan ja ruotsinkielisiä 300 000.

Kalliopiirokset Hauensuolen ankkuripaikalla Hankoniemen kärjessä Suomenlahdella ovat merenkulkijoiden jättämiä vieraskirjamerkintöjä monen sadan vuoden ajalta.

Suomi on kaksikielinen maa. Sata vuotta sitten katujen kyltit olivat Helsingissä kolmella kielellä, yllimpänä venäjä. Kissanpiiskaajankuja Kristiinankaupungissa.

Sauvo! Kisko! Kaavi!

Paikannimien määrä on vähenemässä: kulkunopeuksien lisääntyessä ei tarvita nimiä nopeasti ohi vilahtevaille paikoille.

Tienristeys Sodankylässä. Museovirasto.

Vanhat kauniit kartat ovat asutushistorian ja nimistön aarrealtoja. Hauhon Rukkolla 1762. Kansallisarkisto.

Suomi on harvaanasuttu maa. Postiauto 1930-luvulla Kaunisissä. Valokuva Erkki Mikkola. Museovirasto.

Euroopan rakennusperintöpäivät
Dagarna för Europas byggnadsarv
European Heritage Days